୩୦-୧୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ବରଦାନ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ କେବେ ହେଲେ ମିଛ କହିପାରିବ ନାହିଁ ''।

ପ୍ରଶ୍ନ:-ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:-ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କର । ଆତ୍ମା ହୋଇ ଆତ୍ମା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର । ଆତ୍ମା ହୋଇ ଶୁଣ । ଦେହ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନ ଯାଉ - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା ଯାହା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପରିଶ୍ରମ କରିବାରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର - ଯେ "ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ ।"

ଗୀତ:-ଓମ୍ ନମଃ ଶିବାୟ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଯାହା ସବୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜାଣୁଛୁ, ବାବା ଯେଉଁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହିବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ, ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀର ଅର୍ଥକୁ ମଧ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ପୂଜ୍ୟ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହିପରି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ଯେ ଏହା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ କଥା । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମାଚାର ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ ମଧ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ମହିମା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନୁହଁ । କୃଷ୍ଣ ନାମ ତ ଶରୀରର ଅଟେ ନା । ସେ ଶରୀରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛି । ଏହା କେତେ ବିଚିତ୍ର କଥା ନା । ଏକଥା ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏପରି ତ ବହୁତ ସାଧୁ- ସନ୍ଥ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହଠଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେ ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ କାହାର ବି ପୂଜା କରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ପୂଜାରୀ ହେବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି - ପୂଜ୍ୟ, ଦେବୀ-ଦେବତା । ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହି ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ପୁଣି ଏବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ ପୂଜା କରୁଥିଲେ ନା । ସାରା ଦୁନିଆ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏକମାତ୍ର ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ରହିବ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି, ବାସ୍ତବରେ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଏହା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ କଥା । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଅଟେ । କେବଳ ଗୀତାରେ ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ତୁମେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ । ୨୫୦୦ ବର୍ଷରୁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେଇଥିଲେ ବୋଲି ବୁଝି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ନିରାକାର ଭଗବାନ ଶୁଣାଇଥିଲେ, ଏଥିରେ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ବାବା ଭକ୍ତିର କଥା ମଧ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଭକ୍ତିରୂପି ବୃକ୍ଷର ବିସ୍ତାର କେତେ । ତୁମେମାନେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ, ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯାଉଛି ସେମାନେ ସେହି ଆଧାରରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ ତେବେ ନିଜେ ମଧ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି— କିପରି ବୁଝାଇବୁ, କୌଣସି ହଙ୍ଗାମା ହେବ ନାହିଁ ତ ! ନିର୍ଭୟ ତ ଏବେ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ନା । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ହୋଇଗଲେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇଯିବ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହିଁ ଭୟ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମହାବୀର ଅଟ । ଦୁନିଆରେ କେହିହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମାୟା ଉପରେ କିପରି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମର ଏବେ ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ଆଗରୁ ମଧ ବାବା କହିଥିଲେ ମନମନାଭବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ହିଁ ଆସି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗୀତାରେ ମଧ ଏହି କଥା ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏପରି କେହି ବୁଝାଉନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଗୀତାରେ ମଧ ଏହି ଶବ୍ଦ ରହିଛି - ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଉପରେ

ବାବା ନିଶ୍ଚୟ କରାଉଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ଆସି ବସିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେବା କରି,ସେ□ର ଖୋଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ହେଉଛ ସେଲଭେଶନ ଆର୍ମି ଉଦ୍ଧାରକାରୀ ସେନା । ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଧାତ୍ମିକ ସଂଗଠନ ଅଟେ ନା । ପୂର୍ବରୁ ଶୂଦ୍ର ମାୟାବୀ ମିଶନର ଥିଲ, ଏବେ ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନର ହୋଇଛ । ତୁମର ମହ□ ବହୁତ ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କ'ଣ ମହିମା ରହିଛି ।ଯେପରି ରାଜା, ସେହିପରି ରାଜ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଏମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ସେସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି - ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେବୁ ? ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ କିପରି ନୁଆଁଇବୁ ! ତୁମେ ନଲେଜଫୁଲ୍ ହୋଇଗଲଣି , ଯାହାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର କ□ବ୍ୟକୁ ଜାଣିଗଲଣି । କେଉଁ ଚିତ୍ର ଭୁଲ୍,କେଉଁଟି ଠିକ୍, ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଉଛ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଏବେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ । ସାରା ଦୁନିଆ ରୂପୀ ପାଳଗଦାରେ ଏବେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ, ବିଶ୍ୱକୁ ପାଳଗଦା କୁହାଯାଉଛି । ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ କଥାର ଗାୟନ ରହିଛି ସେହି କଥା ଉପରେ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଅନେକ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଅସଲ ପୂଜା ହେଉଛି— ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜା, ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ -ଶଙ୍କରଙ୍କର । ତ୍ରିମୂ□ୀ ଚିତ୍ର ସଠିକ୍ ଚିତ୍ର ଅଟେ । ତା'ପରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ନାରାୟଣ ଚିତ୍ର, ବାସ୍ । ତ୍ରିମୂ□ ଚିତ୍ରରେ ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ହନୁମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମହାବୀର ହେଉଛ ନା । ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ କାହାର ହାତୀ ଅଥବା ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିବାର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ତ ହୋଇ ନଥାଏ ।ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମହାରଥୀ । ମହାରଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ହାତୀ ଉପରେ ସବାରୀ । ସେମାନେ ପୁଣି ହାତୀ ଉପରେ ସବାରୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିପରି ହାତୀକୁ କୁମ୍ଭୀର ଖାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମହାରଥିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେବେ-କେବେ ମାୟାରୂପି କୁମ୍ଭୀର ଗ୍ରାସ କରି ଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛ । ତେବେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର କଥା, ଏହାକୁ କେହି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏବେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ, ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି - କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଏହା ଉପରେ ତୁମେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ପରସ୍ପର ଭାଇ- ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମା ସହିତ କଥା ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଏହି କାନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛି, ଏହାକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଣାଉଛୁ, ଦେହକୁ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ- ଭାଇ ଅଟୁ, ପୁଣି ପରସ୍ପର ଭାଇ- ଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ । ଆତ୍ମାକୁ ପୁଣି ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଯିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଁ ଭାଇକୁ ଶୁଣାଉଛି, ଭାଇ ଶୁଣୁଛ ? ହଁ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶୁଣୁଛି । ବିକାନୀରର ଗୋଟିଏ ପିଲା ସର୍ବଦା ଆତ୍ମା- ଆତ୍ମା କହି ଚିଠି ଲେଖିଥାଏ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଲେଖୁଛି । ମୋ ଆତ୍ମାର ଏହା ହିଁ ବିଚାର ଅଟେ । ମୋ ଆତ୍ମା ଏହା କରୁଛି । ତେବେ ଆତ୍ମ- ଅଭିମାନୀ ହେବା ବହୁତ ପରିଶ୍ରମର କଥା ନା । ମୋ ଆତ୍ମା ନମସ୍କାର କରୁଛି । ଯେପରି ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ଆଡ଼କୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି, ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଣାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମା ଉପରେ ପଡ଼ିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି । ଶରୀର ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡିଲେ ବିଘ୍ନ ଆସିଥାଏ । ତୁମକୁ ଆତ୍ମା ସହିତ କଥାବା□ା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଦେହ- ଅଭିମାନକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି— ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ବସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆମେ ନମସ୍କାର କରୁଛୁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଗରୁ ନଥିଲା । ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଦେହ ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ଦେହ ଉପରେ ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ବ□ମାନ ତୁମକୁ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଏହି

ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ନାମ ବିନା କାରବାର ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ କାରବାର ତ ଚାଲିବ ନା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ସେଠାରେ କୌଣସି ବିକର୍ମ ହେବ ନାହିଁ । ବିକର୍ମ ହେବାପରି କାମ ତୁମେ କରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଠାରେ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଶରୀର । ଏହାପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତାଯୁଗକୁ ଯିବ । ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ କାହିଁକି ଦେଉଛନ୍ତି ? କାରଣ ତୁମେମାନେ ଦୁର୍ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ । କର୍ମ ତ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ କିନ୍ତୁ ତାହା ଅକର୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହାଥ କାର ଡ଼େ ଅର୍ଥାତ୍ ହାତରେ କାମ, ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବା... ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହେବ ତେଣୁ ତୁମର ସମସ୍ତ କାରବାର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବ । ତମୋପ୍ରଧାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ତୃଟୀପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଆଦିକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପାପ କରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଫଳରେ ତୀର୍ଥକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ତୁମେ ସବୁ କାମ ସତ୍ୟ ହିଁ କରିବ । କାରଣ ଏବେ ସତ୍ୟର ବରଦାନ ମିଳିଯାଇଛି । ସେଠାରେ ବିକାରର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଲୋଭ ରହିଛି ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଚୋରୀ ଠକାମି ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଏକଥା ନଥିବ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଏହିପରି ଫୁଲ ହୋଇଯାଉଛ । ତାହା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଏହା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସାରା ଖେଳ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବ□ମାନ ସମୟରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ, ଏଥିରେ ଯୋଗବଳ ହେଲା ମୁଖ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଯଜ୍ଞ ତପ ଆଦି ଦ୍ୱାରା କେହି ବି ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ□- ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ସହଜ ଏବଂ ରମଣୀକ ଅଟେ, ଏଥିରେ ମେହନତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଯୋଗର ହିଁ ମହିମା ରହିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତମୋପ୍ରଧାନ ରୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାର ରାସ୍ତା ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେହି ଚନ୍ଦ୍ରପୃଷ୍ଠକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କେହି ପାଣି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାହା କୌଣସି ରାଜଯୋଗ ନୁହେଁ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ, ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ, ପୁଣି ଏବେ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ଯେ, ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ବୁଝାଇଥିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ । ଯାହାର ନିଶ୍ଚୟ ନଥିବ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । କେହି କେହି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧିରୁ ପୁଣି ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ- ଭଲ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସଂଶୟରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ସାମାନ୍ୟ ତୋଫାନ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି ।

ବାପଦାଦା ଉଭୟ କମ୍ବାଇଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି ନା । ଶିବବାବା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ଅଥବା କ'ଣ ହେଉଛି, କିଏ କହିବ । ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ପଚରାଯିବ ଯେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ରହୁଛ ନାଁ ଚାଲିଯାଉଛ ? ବାବାଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ପଚାରିପାରିବ ନାହିଁ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । ଆସୁଛି, ଯାଉଛି ମୋତେ ତ ବହୁତ କାମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛି । ଏଥିରେ ସଂଶୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମର କାମ ହେଉଛି- ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । କିନ୍ତୁ ସଂଶୟ ଆସିଲେ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ଜୋରରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରି ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତ, ଶେଷ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି, ବାସ୍ତବରେ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏହି ନିଶ୍ଚୟରୁ କେତେକ ତଳକୁ ଖୁସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଆଉ କୌଣସି କଥାରେ ପଡ଼ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏପରି କଥା କହୁଛ ତେଣୁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି ଯେ, ତୁମର ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ

ନିଶ୍ଚୟ ରଖ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ପାପ ନାଶ ହେବ, ବାକି ଫାଲତୁ କଥା କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ପୁଣି ଆଉ କୌଣସି କଥାରେ କାହିଁକି ଆସୁଛ ! ଦେଖ ଯଦି କେହି ପ୍ରଶ୍ନ - ଉ□ରରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ, ତୁମେ ଏହି କଥାକୁ ଛାଡ଼ି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଯଦି ସଂଶୟରେ ଆସିବେ ତେବେ ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ଛାଡିଦେବେ ତେବେ ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ନାଡି ଦେଖି ବୁଝାଅ । ସଂଶୟ ଆସିଲେ ଗୋଟିଏ ପଏ□ ଉପରେ ପକ୍କା କରିବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ହେଉ- ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଖୁସି ତ ରହୁଛି । ଯଦି ନ ପଢିବ ତେବେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ, ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଆସିବ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ପାଠପଢାଯାଇଥାଏ । ତେବେ କେହି ପାଠପଢି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ରୋଜଗାର କରନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ୫-୧୦ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ବ□ମାନ ରାଜ□ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ତ ବହୁତ ବଡ଼ । ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବା, ତାହା ପାଠପଢା ଏବଂ ଚାଲିଚଳଣି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ବାବା ନିଜପାଇଁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ଏବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବେ ହୋଇନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ କରିଲେ ହେବ ନା । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ଯିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଶରୀର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଯିବା ଦ୍ୱାରା ବିଘ୍ନ ଆସିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଭ୍ରୁକୁଟୀକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି, ଆତ୍ମା ସହିତ କଥାବା□ା କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ରୂପୀ କଳିଯୁଗୀ ପାହାଡକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସମର୍ଥୀ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ଭାଙ୍ଗି ପଡିବା କିମ୍ବା କୌଣସି ସଂସ୍କାର ବା ପରିସ୍ଥିତିର ବଶୀଭୂତ ହେବା କିମ୍ବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବୈଭବ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା - ଏହି ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତା ରୂପୀ କଳିଯୁଗୀ ପାହାଡକୁ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପର ଆଙ୍ଗୁଳି ଲଗାଇ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମାପ୍ତ କର ଅର୍ଥାତ୍ ବିଜୟୀ ହୁଅ । ବିଜୟ ଆମର ଗଳାର ମାଳା - ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥୀ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନ । ଯେପରି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥିତିର ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ସେହିଭଳି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ସର୍ବଗୁଣର ସ୍ତମ୍ଭ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସାଧନଗୁଡିକ କେବଳ ସେବା ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଆରାମ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ।